

Arrest

nr. 257 744 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 maart 2021 *“waarbij zijn bijlage 19 wordt ingetrokken”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 5 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod.

1.3. Op 11 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger.

1.4. Op 10 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing *“waarbij zijn bijlage 19 wordt ingetrokken”*. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 11.09.2020 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend in functie van zijn Nederlandse moeder A.F.A. (...) (RR (...)), in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent echter tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 2 jaar genomen op 05.12.2019 en u betekend op 06.12.2019. De beslissing werd niet in rechte aangevochten, waardoor het definitief is. Verder is het inreisverbod nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Verder zijn er geen elementen die kunnen wijzen op een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw moeder waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw moeder. Daartoe werd ook uitgebreid gemotiveerd in voormelde inreisverbod dat aan u werd betekend.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw moeder met zich meebrengt en haar er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, hetwelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. De afgifte van het attest van immatriculatie dient te worden beschouwd als onbestaande.

U dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten alsook aan het inreisverbod, dewelke u beide werd betekend op 06.12.2019.

De overige elementen die van belang zijn bij een aanvraag gezinshereniging werden heden niet onderzocht, gelet op het inreisverbod.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 27 en volgende van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Mevrouw A.F. (...) heeft de Nederlandse nationaliteit. Sinds geruime tijd woont en werkt zij in België. Zij is m.a.w. een Unieburger die haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend. Verzoeker is de zoon van mevrouw A.F. (...). Verzoeker woont sinds 2019 samen met zijn moeder op het adres te (...). Verzoeker is thans 19 jaar.

Verzoeker verzoekt om een verblijfsrecht vanuit zijn hoedanigheid van familielid van een Burger van de Unie.

Art. 40bis. [1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling: die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

In casu betreft het een afgeleid recht op verblijf en dient de band van afstamming met de economisch actieve Unieburger (in casu mevrouw A. (...)) te worden bewezen.

De afstemming tussen verzoeker en zijn moeder blijkt afdoende uit de geboorteakte en de DNA-test die door verzoeker werd neergelegd tijdens zijn tweede aanvraag gezinshereniging dd. 11.09.2020. De afstammingsband wordt door verwerende partij niet meer betwist. Verzoeker deed reeds op 3.01.2020 een aanvraag gezinshereniging met zijn moeder maar deze werd gevolgd door een weigeringsbeslissing dd. 23.06.2020 (zonder bevel het grondgebied te verlaten) waarin verwerende partij suggereerde dat de afstammingsband tussen verzoeker en zijn moeder niet vaststond. Verzoeker heeft daarop een DNA-test ondergaan. Uit deze test blijkt dat mevrouw ADESOKAN Fatima wel degelijk zijn biologische moeder is.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dd. 10.03.2021 foutief dat verzoeker niet aantoont dat er een afhankelijkheidsrelatie is tussen hem en zijn moeder waardoor hij geen afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen -quod non-. Verwerende partij verwijst hiervoor naar een arrest van het HvJ van 8.05.2018 in de zaak C-82/16. In deze zaak gaat het in casu over derdelanders en familieleden van Belgische staatsburgers die hun recht op vrij verkeer of vestiging niet hebben uitgeoefend, m.a.w. familieleden van statische Belgen. Dit arrest is niet van toepassing op verzoeker !! De moeder van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en heeft zich in België gevestigd teneinde hier te kunnen werken. Ondergeschikt wenst verzoeker mee te delen dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en zijn moeder. Verzoeker is 19 jaar en woont sinds 2019 te M. (...), samen met zijn moeder.

Op 5.12.2019 werd verzoeker tijdens een routinecontrole aangehouden te Turnhout en naar het gesloten centrum voor illegalen te M. (...) gebracht. Aldaar zou hem een BGV en een inreisverbod betekend zijn. Verzoeker betwist met klem deze beslissingen te hebben ontvangen, minstens werd hem geen kopie overhandigd. Na contact met DVZ, heeft de raadsman van verzoeker bekomen dat verzoeker reeds op 6.12.2019 werd vrijgelaten. Verzoeker had nl. reeds in november 2019 een aanvraag als nieuwkomer ingediend bij de Stad Antwerpen en had een afspraak op 3.01.2020 bij het Loket Vreemdelingenzaken aldaar. Het is bevreemdend dat verwerende partij een BGV/inreisverbod

heeft uitgevaardigd aan verzoeker, waarnaar ze niet verwijst in haar weigeringsbeslissing dd. 23.08.2020, maar waar ze in de thans bestreden beslissing wel melding van maakt.

De Europese Burgerschapsrichtlijn (2004/38/EG) voorziet niet dat de lidstaten een echt 'inreisverbod' kunnen opleggen aan Unieburgers en hun familieleden. Als een Unieburger of zijn familielid met een niet-verstreken inreisverbod België nooit verlaten heeft (in casu verzoeker) en een nieuwe verblijfsaanvraag indient zal DVZ deze aanvraag ten gronde moeten behandelen. De Richtlijn voorziet dus niet dat een lidstaat het verblijfsrecht kan ontzeggen aan een Unieburger of zijn familielid dat nooit verwijderd werd.

Een inreisverbod voor Unieburgers en hun familieleden houdt een inperking in van het Europees vrij personenverkeer. Volgens de Burgerschapsrichtlijn (artikel 27) moeten dergelijke maatregelen steeds in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt onder meer in dat het inreisverbod geschikt moet zijn om zijn doel te bereiken. Het is twijfelachtig of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen.

Alleszins kan DVZ niet beslissen om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op basis van een bestaand inreisverbod. Dat zou indruisen tegen de Burgerschapsrichtlijn.

Wel kan DVZ de aanvraag ten gronde weigeren als blijkt dat de Unieburger of zijn familielid nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Daarbij moet het wel steeds een afweging maken tussen de belangen van de betrokkene en de belangen van de Belgische staat. In casu is dit niet gebeurd.

Verzoeker is een jonge man van 19 jaar die in Antwerpen Nederlandse lessen volgt en die zich volop aan het integreren is. Hij verblijft sinds 2019 in België en heeft de mogelijkheid gehad om legaal te werken. Hij heeft het Nederlands al goed onder de knie en is ter goeder trouw. Nooit kwam hij in aanmerking met de gerechtelijke instanties. Verzoeker vorm m.a.w. geen bedreiging voor de Belgische samenleving.

Als familielid van een Unieburger kan je enkel een inreisverbod krijgen bij:

- een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf met een BGV om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid
- een beslissing tot beëindiging van een niet-duurzaam verblijfsrecht met een BGV om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid
- een beslissing tot beëindiging van een duurzaam verblijfsrecht met een BGV om ernstige redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid

Als zodanig dient het BGV/inreisverbod dat aan verzoeker zou betekend zijn op 6.12.2019, wat verzoeker trouwens betwist, te worden vernietigd.

Wanneer het inreisverbod waarmee een BGV gepaard ging, vernietigd wordt, kan aan datzelfde bevel niet opnieuw een inreisverbod gekoppeld worden nadat het BGV werd uitgevoerd. Ten gevolge van de vernietiging van het inreisverbod heeft het BGV dat al uitgevoerd is immers zijn volledige uitwerking gekregen en kan het de rechtspositie van de betrokkene niet meer beïnvloeden (RvV nr. 184.599 van 29 maart 2017).

Daarenboven dient verzoeker vast te stellen uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen moeite heeft gedaan om de aanvraag ten gronde te behandelen, in tegendeel. Verwerende partij gaat er kennelijk vanuit dat de moeder van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft -quod non-. De moeder van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en heeft haar recht van vrij verkeer uitgeoefend, waardoor er t.a.v. verzoeker andere regels gelden als zou zijn moeder een statische Belg zijn. Alleszins blijkt uit de bestreden beslissing dat deze onvoldoende, zelfs foutief is gemotiveerd. Daardoor wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Daarenboven werd in casu ook het redelijkheidsbeginsel geschonden. Verwerende partij heeft t.a.v. verzoeker op 23.06.2020 een weigeringsbeslissing genomen, zonder bevel het grondgebied te verlaten (stuk 7 bundel verzoeker). In deze beslissing rept verwerende partij met geen woord over een eerder BGV/inreisverbod. Als zodanig heeft verzoeker tegen de beslissing dd. 23.06.2020 nooit beroep aangetekend en is hij in België gebleven en heeft hij een nieuwe aanvraag gezinshereniging gedaan. Verzoeker verblijft ondertussen sinds 2019 in België bij zijn moeder. Hij volgt een cursus Nederlands en heeft in het verleden hier gewerkt. Hij is al goed geïntegreerd in de Belgische samenleving."

3.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit schendt.

Het enig middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. Op 5 december 2019 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor twee jaar opgelegd. Op 11 september 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in als familielid van een Unieburger, met name A.F.A. Voormelde gezinshereniging wordt geregeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op de voormelde aanvraag.

3.1.5. De verzoekende partij betoogt dat *in casu* het een afgeleid verblijfsrecht betreft en de band van afstamming met de economisch actieve Unieburger, *in casu* haar moeder, moet worden bewezen, dat de afstamming afdoende blijkt uit de geboorteakte en de DNA-test die werden neergelegd bij de aanvraag, dat de afstammingsband niet meer wordt betwist, dat de aanvraag die zij reeds deed op 3 januari 2020 geweigerd werd daar gesuggereerd werd dat de afstammingsband niet vaststond, dat zij daarop een DNA-test heeft ondergaan en hieruit blijkt dat mevrouw A.F.A. wel degelijk haar biologische moeder is.

De Raad volgt de verzoekende partij dat uit de *in casu* bestreden beslissing niet blijkt dat de afstammingsband wordt betwist. Echter maakt de verzoekende partij met dit betoog geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.6. De verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing foutief wordt gesteld dat zij niet aantoonbaar dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat waardoor haar geen afgeleid verblijfsrecht zou kunnen worden toegekend, dat de verwerende partij hiervoor verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, dat het in deze zaak gaat over derdelanders en familieleden van Belgische staatsburgers die hun recht op vrij verkeer of vestiging niet hebben uitgeoefend, als familieleden van statische Belgen, dat voormeld arrest niet van toepassing is op haar, dat haar moeder de Nederlandse nationaliteit heeft en zich in België gevestigd heeft teneinde hier te werken. Verder in het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat richtlijn 2004/38/EG niet voorziet dat lidstaten een echt inreisverbod kunnen opleggen aan Unieburgers en hun familieleden, dat als een Unieburger of hun familielid met een niet-verstreken inreisverbod België nooit verlaten heeft, zoals zij, en een nieuwe verblijfsaanvraag indient de verwerende partij deze aanvraag ten gronde moet behandelen, dat de richtlijn niet voorziet dat een lidstaat het verblijfsrecht kan ontzeggen aan een Unieburger of zijn familielid dat nooit verwijderd werd. Zij stelt dat een inreisverbod voor Unieburgers en hun familieleden een inperking inhoudt van het Europees personenverkeer, dat volgens artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG dergelijke maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat dit onder meer inhoudt dat het inreisverbod geschikt moet zijn om het doel te bereiken, dat het twijfelachtig is of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen. Zij meent dat de verwerende partij niet kan beslissen om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op grond van een bestaand inreisverbod, daar dit zou indruisen tegen de richtlijn 2004/38/EG. Zij meent dat de verwerende partij wel ten gronde kan weigeren als blijkt dat de Unieburger of het familielid nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat je als familielid van een Unieburger enkel een inreisverbod kan krijgen bij een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot beëindiging van een niet-duurzaam verblijfsrecht met een bevel of van een duurzaam verblijfsrecht met een bevel om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, dat als zodanig het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat haar betekend werd dienen te worden vernietigd, dat wanneer het inreisverbod waarmee een bevel gepaard ging, vernietigd wordt, aan datzelfde bevel niet opnieuw een inreisverbod kan gekoppeld worden nadat het bevel is uitgevoerd. Zij betoogt nog dat de verwerende partij geen moeite heeft gedaan om de aanvraag ten gronde te behandelen, in tegendeel, dat zij er kennelijk vanuit gaat dat haar moeder de Belgische nationaliteit heeft, *quod non*, dat ze de Nederlandse nationaliteit heeft en haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, waardoor er andere regels gelden, dat de bestreden beslissing onvoldoende, zelfs foutief gemotiveerd is.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in zoverre de verzoekende partij betoogt dat richtlijn 2004/38/EG niet voorziet dat lidstaten een echt inreisverbod kunnen opleggen aan Unieburgers en hun familieleden, dat een inreisverbod voor Unieburgers en hun familieleden een inperking inhoudt van het Europees personenverkeer, dat volgens artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG dergelijke maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel, dat dit onder meer inhoudt dat het inreisverbod geschikt moet zijn om het doel te bereiken, dat het twijfelachtig is of een inreisverbod geschikt is om te beletten dat een Unieburger of zijn familielid België terug binnenkomt, nu België deel uitmaakt van een Europese ruimte zonder binnengrenzen, dat je als familielid van een Unieburger enkel een inreisverbod kan krijgen bij een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing tot beëindiging van een niet-duurzaam verblijfsrecht met een bevel of van een duurzaam verblijfsrecht met een bevel om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, dat als zodanig het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat haar betekend werd dienen te worden vernietigd, dat wanneer het inreisverbod waarmee een bevel gepaard ging, vernietigd wordt, aan datzelfde bevel niet opnieuw een inreisverbod kan gekoppeld worden nadat het bevel is uitgevoerd, dergelijk betoog volledig gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en het daarmee gepaard gaande inreisverbod van 5 december 2019, wat niet de *in casu* bestreden beslissing betreft, zodat het betoog niet dienstig is. Bovendien heeft de verzoekende partij deze beslissingen niet in rechte aangevochten, zoals betreffende het inreisverbod ook aangegeven in de bestreden beslissing, waardoor deze definitief geworden zijn.

De verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de verwerende partij er kennelijk vanuit gaat dat haar moeder de Belgische nationaliteit heeft. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij ervan uit gaat dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Nederlandse moeder in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat als een Unieburger of hun familielid met een niet-verstreken inreisverbod België nooit verlaten heeft, zoals zij, en een nieuwe verblijfsaanvraag indient de verwerende partij deze aanvraag ten gronde moet behandelen, dat de richtlijn niet voorziet dat een lidstaat het verblijfsrecht kan ontzeggen aan een Unieburger of zijn familielid dat nooit verwijderd werd, dat de verwerende partij niet kan beslissen om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op grond van een bestaand inreisverbod, daar dit zou indruisen tegen de richtlijn 2004/38/EG, dat de verwerende partij geen moeite heeft gedaan om de aanvraag ten gronde te behandelen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij rekening kan houden met een geldend inreisverbod bij de beoordeling van een gezinsherenigingsaanvraag. Zoals blijkt uit het arrest van de Raad van State van 3 april 2020, nr. 247.370 heeft de Raad van State geoordeeld dat: *“(..) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C-225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.” en verder: “10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging. Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”. 11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de*

vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling. 12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten.”

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij niet kan beslissen om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op grond van een bestaand (niet-verstreken, niet-uitgevoerd) inreisverbod. De verwerende partij moet daarbij wel onderzoeken of *“er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.”*

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. In dit arrest wordt onder andere het volgende gesteld:

“(…)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...).”

Het Hof van Justitie heeft in nog onderstreept dat *“volwassenen [...] in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.”* (§ 65).

Artikel 20 van het VWEU, dat handelt over het burgerschap van de Unie, verleent aan iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof heeft geoordeeld dat de gemeenschapswetgever het belang heeft erkend van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, wat met name blijkt uit de verordeningen en richtlijnen van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen binnen de Gemeenschap (HvJ 25 juli 2002, C-459/99, Brax, pt. 53).

Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Het is niet betwist dat de Nederlandse moeder van verzoekende partij thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België.

Om geen afbreuk te doen aan artikel 21 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG en het nuttig effect van het burgerschap van de Unie, moet de verwerende partij, voor zij een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking neemt om reden dat een inreisverbod werd afgeleverd aan de derdelander, familielid van een Unieburger, nagaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze derdelander en de Unieburger waardoor (indien dergelijke afhankelijkheidsverhouding wel degelijk aanwezig is) de Unieburger verhinderd wordt in de uitoefening van zijn recht op vrij verkeer en verblijf.

De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat het foutief is te stellen dat haar geen afgeleid verblijfsrecht kan toegekend worden daar niet dienstig kan verwezen worden naar het arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16 van het Hof van Justitie daar het in deze zaak gaat over derdelanders en familieleden van Belgische staatsburgers die hun recht op vrij verkeer of vestiging niet hebben uitgeoefend, en dus niet van toepassing is op haar, dat haar moeder de Nederlandse nationaliteit heeft en zich in België gevestigd heeft, aldus haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, waardoor er andere regels gelden, minstens maakt zij dit, gelet op voorgaande vaststellingen, met het louter stellen dat het arrest van toepassing is op familieleden van statische Belgen, niet aannemelijk.

Ook al betreft de verzoekende partij een familielid van een burger van de Unie: een analoge redenering als in de zaak C-82/16 dringt zich op. De Raad ziet immers niet in waarom een familielid van een burger van de Unie, en die onder een inreisverbod staat, minder gunstig moet worden behandeld dan een familielid van een Belgische onderdaan die onder een inreisverbod staat waarop de zaak C/82-16 betrekking had. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie, zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om de hem bij artikel 21 van het VWEU toegekende rechten van vrij verkeer uit te oefenen omdat hij niet kan vertoeven in een andere lidstaat met het betrokken familielid, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het door het Hof van Justitie in het voormelde arrest vereiste onderzoek werd onmiskenbaar doorgevoerd in de bestreden beslissing. De verwerende partij motiveert immers dat er geen elementen blijken die kunnen wijzen op een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar moeder waardoor haar een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, overeenkomstig voormeld arrest, dat het loutere bestaan van een gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging, dat er in het dossier geen enkele reden terug te vinden is dat zij niet zou kunnen gescheiden worden van haar moeder, dat daartoe ook uitgebreid werd gemotiveerd in het inreisverbod dat haar werd betekend, waarna zij erop wijst dat het Hof in het arrest in de zaak C-82/16 benadrukte dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat een afgeleid verblijfsrecht voor een volwassene enkel voorstelbaar is in uitzonderlijke gevallen wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan gescheiden worden van het familielid van wie hij afhankelijk is, dat *in casu* kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij België kan verlaten om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van haar moeder met zich meebrengt en haar er niet toe zou dwingen de verzoekende partij te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Zij meent dat de verwerende partij wel ten gronde kan weigeren als blijkt dat de Unieburger of het familielid nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Echter deze mogelijkheid om ten gronde te weigeren op grond van openbare orde overwegingen, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. De Vreemdelingenwet voorziet bovendien nergens dat wanneer een aanvrager gezinshereniging onder een inreisverbod staat, er een onderzoek moet gevoerd worden naar en worden gemotiveerd omtrent het actuele, werkelijke gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat bij een dergelijke ten gronde weigering op grond van openbare orde overwegingen wel steeds een afweging dient plaats te vinden tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat en dat dit *in casu* niet gebeurd is, waarbij zij erop wijst dat zij een jonge man is van 19 jaar die in Antwerpen Nederlandse lessen volgt en die zich volop aan het integreren is, dat zij sinds 2019 in België verblijft en de mogelijkheid gehad heeft legaal te werken, het Nederlands al goed onder de knie heeft en ter goeder trouw is, alsook nooit in aanraking kwam met de gerechtelijke instanties en met andere woorden geen bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

3.1.7. Betreffende voormeld onderzoek, argumenteert de verzoekende partij dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen haar en haar moeder, dat zij 19 jaar is en sinds 2019 bij haar moeder woont. Door louter te beweren dat er wel een afhankelijkheidsrelatie bestaat maakt zij geenszins aannemelijk dat foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat er geen elementen blijken die kunnen wijzen op een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar moeder waardoor haar een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend, dat de verzoekende partij België kan verlaten om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van haar moeder met zich meebrengt en haar er niet toe zou dwingen de verzoekende partij te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten. Ook door louter te wijzen op haar jonge leeftijd en een samenwoonst weerlegt, noch ontkracht zij de motieven. Door enkel te wijzen op haar jonge leeftijd en een samenwoonst met haar moeder toont zij immers geenszins aan dat er *in casu*, hoewel zij een volwassene is die in beginsel in staat is om onafhankelijk van haar moeder een leven te leiden, wel degelijk sprake is van een uitzonderlijk geval daar zij op geen enkele wijze kan gescheiden worden van haar moeder.

3.1.8. Betreffende het haar betekende inreisverbod, betoogt de verzoekende partij dat zij aangehouden werd op 5 december 2019 tijdens een routinecontrole, dat zij naar het gesloten centrum voor illegalen werd gebracht, dat haar aldaar een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod zou zijn betekend, dat zij met klem betwist deze beslissingen te hebben ontvangen, minstens dat haar geen kopie werd overhandigd, dat na contact met de Dienst Vreemdelingenzaken werd bekomen dat zij werd vrijgelaten op 6 december 2019, dat zij reeds in november 2019 een aanvraag nieuwkomer had ingediend bij de stad Antwerpen en een afspraak had op 3 januari 2020, dat het bevreemdend is dat de verwerende partij een bevel en een inreisverbod heeft uitgevaardigd aan haar, waarnaar ze niet verwijst in de weigeringsbeslissing van 23 augustus 2020, maar waar ze in de bestreden beslissing melding van maakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op 5 december 2019 ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod nam alsook dat deze beslissingen op 6 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. Het loutere feit dat de verzoekende partij weigerde de akte van kennisgeving te ondertekenen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Ook door het louter met klem betwisten deze beslissingen te hebben ontvangen, maakt zij geenszins aannemelijk dat voormelde beslissingen haar niet ter kennis werden gebracht en dat zij hiervan geen kopie heeft ontvangen. Ook het loutere feit dat na contact met de Dienst Vreemdelingenzaken werd bekomen dat zij werd vrijgelaten op 6 december 2019, doet geen afbreuk aan het nemen en betekenen van de voormelde beslissingen. Ook het feit dat er in de weigeringsbeslissing van 23 augustus 2020 (nog) niet verwezen werd naar het inreisverbod van 5 december 2019, doet geen afbreuk aan het feit dat deze beslissing de verzoekende partij werd betekend en, omwille van het niet instellen van een beroep hiertegen, definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Het loutere feit dat in de weigeringsbeslissing van 23 augustus 2020 (nog) niet verwezen werd naar het inreisverbod van 5 december 2019, toont op zich ook niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij verduidelijkt ook niet waarom het kennelijk onredelijk zou zijn in de bestreden beslissing te verwijzen naar het inreisverbod van 5 december 2019, terwijl daarover met geen woord gerept werd in de vorige weigeringsbeslissing, zij hiertegen nooit beroep heeft aangetekend, in België is gebleven en een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft gedaan.

3.1.9. Door louter erop te wijzen dat zij sinds 2019 in België verblijft bij haar moeder, een cursus Nederlands volgt en hier in het verleden gewerkt heeft, alsook goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, maakt zij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

3.1.10. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Verwerende partij schendt met haar beslissing dd. 10.03.2021 art. 8 EVRM door te stellen dat verzoeker gevolg dient te geven aan het BGV alsook het inreisverbod, dewelke hem zouden betekend zijn op 6.12.2019 in het gesloten centrum voor illegalen te Merksem.

Art. 8 EVRM stelt :

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ' familie- en gezinsleven ' noch het begrip ' privéleven '. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cfr. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoeker meent in casu dat het begrip ‘familiaal leven’ in art. 8 EVRM en ‘eenheid van gezin’ in de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 de relatie tussen hem en zijn moeder mevrouw ADESOKAN insluit.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen concreet onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoeker. Zo werden verzoeker en zijn moeder nooit aan enig interview onderworpen.

Daarenboven stelt art. 8 EVRM ook dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker heeft het recht om zich bij zijn moeder in België te vestigen. Het betoog van verwerende partij als zou het verzoeker en zijn moeder vrij staan zich beiden elders te vestigen, raakt kant noch wal.

Mevrouw A. (...) heeft de Nederlandse nationaliteit en is van rechtswege toegelaten tot een verblijf in België. Mevrouw A. (...) kan zich niet opnieuw in Nederland vestigen. Zij heeft een vast tewerkstelling in België. Daarenboven kan zij hiertoe als EU-burger niet verplicht worden.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn.

Verzoeker houdt zich het recht voor om zijn standpunt ter zake nog verder uiteen te zetten tijdens de hoorzitting en gedurende de loop van de procedure nog aanvullende stukken neer te leggen."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27

augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.4. De verzoekende partij wijst op een samenwoonst met haar moeder. De verzoekende partij betoogt dat geen concreet onderzoek werd gevoerd naar haar gezinsleven en dat zij en haar moeder nooit aan enig interview onderworpen werden, doch toont geenszins *in concreto* aan welke elementen betreffende haar gezinsleven zij nog kenbaar had willen maken aan de verwerende partij en/of met welke elementen de verwerende partij nog rekening had moeten houden bij een onderzoek naar haar gezinsleven, zodat de verzoekende partij dan ook niet aantoonde welk belang zij heeft bij dergelijk betoog.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat een onderzoek werd gevoerd naar haar gezinsleven met haar moeder, doch dat geoordeeld werd dat er in het dossier geen enkele reden terug te vinden is dat de verzoekende partij niet zou kunnen gescheiden worden van haar moeder, dat daartoe ook uitgebreid werd gemotiveerd in het inreisverbod – waarin blijkens de stukken van het administratief dossier wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet bewijst ten laste te zijn van haar moeder, dat het louter verblijven bij de ouder niet bewijst dat er een afhankelijkheidsband bestaat anders dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind, dat de verzoekende partij vanuit het buitenland de geijkte procedures kan volgen om haar moeder in België te bezoeken, dat haar gezin haar in het herkomstland kan bezoeken en dat zij met haar moeder een band kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen – en dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden.

3.2.5. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen broers en zussen en tussen andere verwanten. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen, tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere verwanten, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

De verzoekende partij brengt geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar moeder. Uit een loutere samenwoonst kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij afhankelijk zou zijn van haar moeder of omgekeerd. Hierbij kan ook opgemerkt worden dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift erop wijst dat zij in het verleden reeds gewerkt heeft in België en ook haar moeder een tewerkstelling heeft.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij een beschermingswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft met haar moeder.

Gelet op het niet aantonen van een beschermingswaardig gezinsleven, dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat er geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde is dan ook niet dienstig.

3.2.6. Wat er ook van zij, zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er in haar relatie met haar moeder sprake is van het uitzonderlijke geval waarin een dermate afhankelijksverhouding bestaat dat zij en haar moeder op geen enkele wijze kunnen worden gescheiden.

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van

een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Aangezien de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft gehad in België, is een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

De verzoekende partij verwijst dan wel naar de samenwoning met haar moeder, maar brengt verder geen enkel element aan waaruit zou blijken dat er, in het licht van het feit dat zij op het moment van de bestreden beslissing onder inreisverbod stond, een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en haar moeder werd aangetoond. Gelet op het feit dat zij niet aannemelijk maakt dat zij niet onafhankelijk van haar moeder een leven zou kunnen leiden, of zij niet zonder de verzoekende partij, en dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, toont zij niet aan dat alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen. Door louter te poneren dat haar moeder zich niet in Nederland of elders kan vestigen en dat zij daartoe als EU-burger niet kan verplicht worden en te wijzen op de tewerkstelling van haar moeder in België, toont zij niet aan dat haar moeder haar niet vrijwillig kan vergezellen en aldus niet dat er hinderpalen zijn die eraan in de weg zouden staan om het gezinsleven elders, buiten België, verder te zetten. De verzoekende partij toont geenszins aan dat haar moeder enkel in België een tewerkstelling kan bekomen, zodat niet blijkt dat zij haar niet zou kunnen vergezellen of haar periodiek zou kunnen opzoeken voor de duur tijdens dewelke het inreisverbod nog van kracht is, en desgewenst verder contact te houden via de moderne communicatiemiddelen die hen ter beschikking staan. Dat de Belgische overheid in dit geval een positieve verplichting zou hebben om hem op het grondgebied te laten verblijven, is dan ook niet aangetoond.

3.2.7. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER